

NĚKTERÉ OTÁZKY ZDAŇOVÁNÍ HAZARDU V ČESKÉ REPUBLICE

ROMAN VYBÍRAL

Právnická fakulta Univerzity Karlovy v Praze

Abstract in original language

Cílem tohoto příspěvku je především zanalyzovat historii a současný stav v oblasti zdaňování tzv. loterijních společností daní z příjmů právnických osob, jejich zatížení odvodem části výtěžku podle tzv. zákona o loteriích a poukázat na určité nedostatky stávající právní úpravy společně s jejich aktuálně navrhovanými řešeními.

Key words in original language

Loterie a jiné podobné hry; daň z příjmů právnických osob; správní poplatek; odvod části výtěžku.

Abstract

The aim of this contribution is primarily to analyze the history and current state in the field of taxation of so called lottery companies with corporate tax, with the levy of part of the profit according to so called Lotteries Act and to point out some imperfections of the current legislation with actual proposed solutions.

Key words

Lotteries and other similar games; corporate tax; administrative charge; levy of part of the profit.

ÚVOD

Otázka zdaňování loterijních společností patří v současnosti k poměrně hojně diskutovaným.¹ Současná právní úprava obsažená v tzv. zákoně o loteriích² obsahuje mnoho problematických a diskutabilních otázek.³ Předmět této práce tvoří především okruh otázek vztahujících se k přímému daňovému a kvazidaňovému zatížení tzv. loterijních společností. Záměrně užívám pojmu přímé kvazidaňové zatížení, neboť tímto pojmem lze označit vedle daně z příjmů právnických osob také povinná peněžitá plnění odváděná na

¹ Tento text byl zpracován s finanční podporou a v rámci projektu specifického vědeckého výzkumu "Právní otázky daňové, fiskální a monetární podpory hospodářského růstu v zemích střední Evropy v letech 2011 až 2015" realizovaného na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

² Zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů.

³ Jak ostatně vyplývá např. z důvodové zprávy k zákonu č. 300/2011 Sb., změna zákona o loteriích a jiných podobných hrách.

základě zákona o loteriích, ať už jejich konkrétní název zněl v jednotlivých časových etapách jakkoliv, přičemž tato plnění se svou povahou do určité míry přímým daním blíží. Přímé daně bývají charakterizovány jako „ty daně, které postihují zdaňovaný příjem při jeho vzniku“.⁴ Je však otázkou, zda je vůbec možno tato plnění z teoretického hlediska pod pojem daň subsumovat. Daň bývá definována různě, moderní finanční věda vnímá daň např. jako „platební povinnost, kterou stát stanoví zákonem k získání příjmů pro úhradu celospolečenských potřeb, tj. pro veřejný rozpočet, aniž přitom poskytuje zdaňovaným subjektům ekvivalentní protiplnění“,⁵ popřípadě jako „povinnou, nenávratnou, zákonem určenou platbu do veřejného rozpočtu. Je to platba neúčelová a neekvivalentní...“.⁶ Na základě analýz a srovnání jednotlivých definic dochází Boháč k určení charakteristických znaků daní, a to tak, že se jedná o peněžitá plnění zákonná, nedobrovolná, nenávratná, neúčelová, neekvivalentní, ukládaná státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi, která jsou příjmem veřejných rozpočtů.⁷ Při srovnání jednotlivých znaků s plněním ukládaným na základě zákona o loteriích (dále jen „odvodem“) docházím ke konstatování všeobecné (nikoliv však úplné) shody. Významnější pochybnosti nastávají především při zkoumání znaků neúčelovosti a směřování do veřejných rozpočtů. Při restriktivním vnímání pojmů neúčelovost a účelovost (např. ve smyslu správního poplatku) by se dala shoda konstatovat rovněž na tomto místě, avšak určitá účelovost odvodu by se dala dovodit z textu zákona o loteriích, konkrétně stanovícího, že „část výtěžku z loterií nebo jiných podobných her (...) lze použít pouze pro veřejně prospěšný účel uvedený v povolení“.⁸ Dalším sporným znakem je směřování odvodu do veřejných rozpočtů. V prvé řadě je nezbytné přiblížit samotný pojem veřejný rozpočet. Také v této otázce existuje několik doktrinárních proudů. V užším pojetí zde lze zařadit státní rozpočet, místní rozpočty, rozpočty státních fondů a rozpočet Evropské unie. Širší pojetí zde řadí rovněž jednotlivé rozpočty, které

⁴ Viz Karfíková, M. In Bakeš, M., Karfíková, M., Kotáb, P., Marková, H. a kol.: Finanční právo. 5. upravené vydání. Praha : C.H.Beck, 2009. 576 s. ISBN 978-80-7400-801-6. s. 157.

⁵ Viz Karfíková, M. In Bakeš, M., Karfíková, M., Kotáb, P., Marková, H. a kol.: Finanční právo. 5. upravené vydání. Praha : C.H.Beck, 2009. 576 s. ISBN 978-80-7400-801-6. s. 154.

⁶ Viz Kubátová, K. Daňová teorie a politika. 5., aktualizované vydání. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010. 276 s. ISBN 978-80-7357-574-8. s. 15.

⁷ K tomu blíže Boháč, R. Viz Radimbohac.cz [online]. 2011. [cit. 2011-11-27]. Pojem daň v daňových zákonech. Dostupné z WWW: <<http://www.radimbohac.cz/userFiles/konference/prispevek-dny-prava-2011-final.pdf>>.

⁸ Viz ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Dané ustanovení je systematicky nesprávně zařazeno, neboť se vztahuje ke všem loteriím a podobným hrám uvedeným v § 2 citovaného zákona.

jsou součástí určitého veřejného rozpočtu.⁹ Tak či tak lze stěží předpokládat, že veřejně prospěšný účel uvedený v povolení by tuto podmínku naplňoval. Především z těchto důvodů hovořím o tomto odvodu jako o plnění majícím kvazidaňový charakter.

V této práci nadále nebudu blíže zabývat jednotlivými specifiky v oblastech výherních hracích přístrojů, koncových interaktivních videoloterních terminálů a herních míst lokálního herního systému.

HISTORIE

Do nabytí účinnosti dnešního zákona o loteriích byla úprava dané tematiky svěřena především zákonu č. 37/1973 Sb., o veřejných sbírkách a o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Provozování loterií a jiných podobných her¹⁰ (dále jen „her“) bylo možné pouze na základě povolení, která udělovaly národní výbory, případně Ministerstvo financí. Obligatorní součástí takového povolení bylo rovněž uvedení účelu, na který bylo možné výtěžku z loterie použít. V prováděcí vyhlášce¹¹ byl tento účel specifikován jako veřejně prospěšný. Vydání povolení k provozování loterie přitom podléhalo správnímu poplatku, jehož výše byla stanovena sazbou 10% z tzv. herní jistiny, přičemž zákon zároveň stanovil nejnížší hranici poplatku, nikoliv však hranici nejvyšší. Vzhledem k přísně účelovému určení výtěžku z loterie jakékoliv jiné zdaňování příjmů subjektů (organizací) z uspořádaných loterií již nepřípadalo v úvahu.

Při srovnání dřívější zákonné úpravy s úpravou dnes účinnou nalézáme mnoho společných rysů. Předně se jedná o existenci určitého veřejně prospěšného účelu. Jak je již uvedeno výše, výtěžek z loterie byl používán právě ke krytí takovýchto nákladů. Stejného pojmu je v souvislosti s tzv. odvodem z části výtěžku použito i v současném zákoně o loteriích.

Dalším pojítkem obou zákonných úprav je existence a podobná konstrukce správního poplatku za vydání povolení k provozování loterií. Jejich sazby byly a jsou shodně vyjádřeny zásadně poměrně (procentuálně), což zvláště dnes není zdaleka obvyklé a s touto konstrukcí se setkáváme především u poplatků soudních, nikoliv správních.¹² Je otázkou, do jaké míry jde v případě dnešních poplatků

⁹ K tomu viz Marková, H., Boháč, R. Rozpočtové právo. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007. 264 s. ISBN 978-80-7179-551-3. s. 91.

¹⁰ Na tomto místě je vhodné zmínit, že vnímání loterií a podobných her bylo v dané době poněkud odlišné od dnešního vnímání uvedených pojmů.

¹¹ Vyhláška ministerstva financí České socialistické republiky č. 61/1973 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o loteriích a jiných podobných hrách.

¹² Sazebník zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, v současnosti obsahuje 163 položek, pouze u třech z nich lze však hovořit o převážně poměrném určení sazby poplatku.

o poplatky v pravém slova smyslu. Nezřídka se objevují pochybnosti a názory tendující spíše k daňovému vnímání těchto poplatků. Na této situaci nic nemění ani stanovování spodních i horních hranic poplatků. Některé publikace se o poměrné sazbě správního poplatku zmiňují v tom smyslu, že „úkon se zpoplatňuje procentní sazbou zejména tam, kde je nutné reagovat na cenu předmětu úkonu“.¹³ Na uvedený správní poplatek však dle mého názoru tato teorie nedopadá. Na možné (ba dokonce existující) nuance v terminologii některých právních předpisů naráží např. Radvan, který uvádí, že „poplatek na rozdíl od daně je dávkou nepravidelnou s ekvivalentem, tedy je vybírán ad hoc za protiplnění ze strany státu nebo jiné veřejnoprávní korporace“ a že „některé dávky nesou označení „poplatek“, přitom ale plně naplňují finanční definici daně a postrádají elementární znaky skutečných poplatků“.¹⁴ Do jaké míry však zmiňovaný správní poplatek skutečně znaky (či definici) daně naplňuje, lze opět zjistit porovnáním jednotlivých znaků daně s konkrétními znaky zkoumaného správního poplatku. Při tomto srovnání opět docházím k závěru, že zatímco určité znaky daně v tomto případě naplněny jsou, jiné absentují.

V poslední době jsme svědky negativních ohlasů směřujících právě na adresu konstrukce správních poplatků za vydání povolení podle zákona o loteriích. Jednak bývá někdy namítán jejich skrytý daňový charakter, zároveň bývá kritizována existence horní hranice těchto poplatků, což v konečném důsledku vede k nižšímu reálnému zatížení touto povinnou platbou u tzv. „největších“ loterijních společností.¹⁵

Řešení tohoto problému se přitom zdá být na první pohled poměrně jednoduché. Stačí nahradit poměrně stanovenou sazbou poplatku sazbou pevnou, čímž by automaticky zároveň došlo k odbourání problému týkajícího se stanovení horního limitu poplatku.

V posledních dvou desetiletích byla úprava dané problematiky řešena především na úrovni zákona o loteriích a zákona o daních z příjmů. Co se zákona o loteriích týče, lze obecně poznamenat, že se po

¹³ Sciskalová M. In Pauličková, A., Bakeš, M. Finančné právo na Slovensku a v Čechách. Bratislava : Eurounion, 2007. 334 s. ISBN 978-80-88984-99-3. s. 149.

¹⁴ Radvan, M. In Jánošíková, P., Mrkývka, P., Tomažič, I. Finanční a daňové právo. Plzeň : Aleš Čeněk, 2009. 525 s. ISBN 978-80-7380-155-7. s. 413.

¹⁵ Jak rovněž vyplývá z Důvodové zprávy z roku 2009 k senátnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o loteriích a jiných podobných hrách, sněmovní tisk 722/0, kde je uvedeno že „sazby poplatků v poloze 21 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, stanovené procentem v písmenu a), b) a d) této položky mají daňový charakter, proto lze konstatovat, že u největších provozovatelů hazardu dochází k daňovému zvýhodnění. Navrhuje se proto zvýšit správní poplatek na 15 % (jsou to i trendy EU) a zrušit jeho celkový limit (a tím odstranit daňové zvýhodnění)“.

nemnohých novelizací jedná o právní předpis v řadě otázek neefektivní a neaktuální, neboť ne zcela odráží současné trendy ve vývoji tzv. loterijního průmyslu. Jako stěžejní lze pro účely této práce vnímat především existenci systému odvodů části výtěžku, popřípadě jeho terminologických předchůdců. V prvních letech účinnosti zákona o loteriích spočíval tento systém¹⁶ na odvádění stanoveného procenta z tzv. výtěžku na veřejně prospěšný účel. Takováto konstrukce stála a dodnes stojí na ideových základech zavedených předchůdcem současného zákona o loteriích, konkrétně zákonem č. 37/1973 Sb. Je však zajímavé poukázat na hodnotový odklon obou zákonných úprav. Zatímco do účinnosti současného zákona o loteriích by se dalo říci, že bylo provozování těchto „her“ pouhým prostředkem k dosažení cíle (konkrétně použití výtěžku ke krytí veřejně prospěšného účelu), bylo od roku 1990 provozování loterií a jiných podobných her zařazeno k „výdělečným oblastem“, jejichž primárním cílem je dosahování příjmů, přičemž zachovaný systém spočívající v odvádění peněžních prostředků na veřejně prospěšné účely je aspektem do značné míry druhořadým, skýtající mj. atraktivní manévrovací prostor pro jistý způsob „daňové optimalizace“ loterijních společností.

Na tomto místě se budu zabývat právní úpravou podle stavu do 31. srpna 1998, neboť následujícího dne vstoupila v účinnost významná novela zákona o loteriích, pod číslem 149/1998 Sb., na základě níž mimo jiné došlo k zásadní změně v systému odvodů, který v podstatě přetrvával do dnešních dnů a o kterém tedy bude zmínka v další části práce.

Podmínkou vydání povolení k provozování loterie nebo podobné hry bylo mimo jiné použití stanovené části výtěžku na veřejně prospěšné účely. Tato část byla určena procentuální nejnižší hranicí výtěžku. Hranice byly stanoveny ve výši minimálně 90 %, případně minimálně 10 % z výtěžku, a to v závislosti na charakteru povolené hry. Nedostatkem dané úpravy byl ten fakt, že zatímco výčet loterií a jiných her byl v ustanovení § 2 stanoven demonstrativním způsobem, byly minimální hranice výtěžku stanoveny pro konkrétní druhy her. Vystává tedy otázka, která hranice by se v praxi aplikovala na hru v demonstrativním výčtu neuvedenou.

Za zásadní lze považovat konstrukci částky, z níž byla část výtěžku odváděna. Výtěžkem se podle § 4 odst. 6 rozuměly „příjmy z loterie nebo jiných podobných her snížené o výhry, zaplacený správní poplatek, o vlastní náklady pořadatele na provozování loterie nebo jiných podobných her...“.

Vzhledem k určité podobnosti konstrukce odvodu výtěžku a daní z příjmů, lze výtěžek i z dnešního pohledu s určitým zobecněním

¹⁶ V té době zákon o loteriích pojmu odvod *expressis verbis* nepoužíval, jednalo se pouze o tzv. výtěžek.

přirovnat k základu daně. Lze si povšimnout, že zákonodárce striktně odděloval příjmy a výdaje (náklady) související s provozováním loterie od příjmů a výdajů s tímto nesouvisejícími. Na danou konstrukci totiž navazovalo osvobození od daně z příjmů právnických osob vztahující se právě k výtěžku provozovatelů, který byl určen ve výši alespoň 90 % na veřejně prospěšné účely. Příjmy, které provozovatel vykazoval vedle této činnosti tedy do základu daně z příjmů právnických osob již započítávány byly. Určité pochybnosti mohlo vzbuzovat právě stanovení hranice 90 % z výtěžku. Interpretací právních předpisů nelze dojít k jinému závěru, než že společnosti, které na základě zákona o loteriích byly povinny odvádět minimálně 10 % z výtěžku, byly od daně z příjmů osvobozeny pouze tehdy, kdy na veřejně prospěšné účely odvedly alespoň 90 % z výtěžku. Za vydání povolení k provozování loterie nebo jiné hry byly společnosti povinny uhradit správní poplatek. Na tomto místě lze opětovně uvést skutečnost, že sazby správních poplatků vztahujících se k povolování loterií a jiných her byly z historického hlediska vždy, až na pár výjimek,¹⁷ stanovovány poměrně (procentuálně).

SOUČASNÝ STAV

Zásadní novelizace zákona o loteriích byla provedena zákonem č. 149/1998 Sb. Tato novela významnou měrou zasáhla rovněž otázku odvodů loterijních společností, neboť zavedla zcela nový systém. Tento systém spočíval jednak ve sjednocení systému pro všechny loterijní společnosti, a dále především v zavedení progresivních odvodových sazeb. Loterijní společnosti byly povinny na veřejně prospěšný účel odvádět tzv. část výtěžku. Vzhledem k souběžnému užívání pojmů výtěžek a část výtěžku¹⁸ docházelo v praxi ke sporným situacím. Tyto musely být následně řešeny rozhodnutím soudů, případně dalšími novelizacemi zákona o loteriích. Krajský soud v Ostravě např. ve svém rozhodnutí z roku 2001 uvedl, že „pojem "výtěžek" - tak, jak je vymezen v § 4 odst. 3 zákona ČNR č. 202/1990 Sb. - nelze použít pro účely výpočtu výše odvodu "části výtěžku" z provozování loterií a jiných podobných her na veřejně prospěšné účely podle § 4 odst. 2 zákona, neboť toto ustanovení obsahuje zvláštní úpravu pojmu "část výtěžku" pro tyto účely a je vzhledem k odst. 3 cit. ustanovení v poměru speciality“.¹⁹ Shodně se k dané problematice stavěl rovněž Krajský soud v Českých Budějovicích, který ve svém rozhodnutí uvedl, že „část výtěžku a výtěžek jsou dva různé právní pojmy; výpočet výše části výtěžku pro

¹⁷ Pevná sazba byly zásadně používána u správních poplatků za (výherní) hrací přístroje, dále např. u správních poplatků za změnu vydaného povolení.

¹⁸ K tomu např. Dvořák, T. Zákon o loteriích a jiných podobných hrách s poznámkami a souvisejícími předpisy. 2. vyd. Praha : Linde, 2006. 175 s. ISBN 80-7201-638-5. s. 40.

¹⁹ Viz rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, č. j. 22 Ca 473/2000-22.

odvod na veřejné účely je zákonem přesně stanoven a neurčuje se podle výtěžku loterie či hry“.²⁰

V takto nastoleném systému bylo a je možné pozorovat určité sporné aspekty. V první řadě jde o nastavení progresivních odvodových sazeb. Základem pro výpočet části výtěžku je rozdíl, o který příjem provozovatele, tvořený všemi vsazenými částkami ze všech jím provozovaných her, které podléhají vyúčtování v účetním období, převyšuje výhry vyplacené sázejícím, správní poplatky, místní poplatky a náklady státního dozoru. K tomu, aby se provozovatel doslal na nižší procento odvodu stačí jednoduše založit další společnosti a tímto způsobem rozdrobit část výtěžku na menší části s nižší sazbou odvodu. Určitým regulátorem takového jednání mohlo však být výše popsané procentuální určení sazby správního poplatku, neboť jeho limitace horní hranicí, které by jednotlivé loterijní společnosti nedosáhly, mohlo v konečném efektu loterijní společnosti od tohoto jednání odradit.

K dalším poměrně živým otázkám lze řadit terminologický vývoj osvobození od daně z příjmů právnických osob ve vztahu k plněním odváděným na základě zákona o loteriích. Po nabytí účinnosti zmiňované novely zákona o loteriích pod č. 149/1998 Sb., určitou dobu trvalo, než došlo ke sjednocení obou zákonných úprav. Zákon o daních z příjmů totiž až do 27. prosince 1998 osvobozoval od daně na základě § 19 odst. 1 písm. g) výtěžek provozovatelů, který byl určen ve výši alespoň 90 % na veřejně prospěšné účely. Zákon o daních z příjmů přitom pro účel vymezení výtěžku odkazoval na úpravu obsaženou v zákoně o loteriích. Teprve 28. prosince nabývá účinnosti novela zákona o daních z příjmů pod č. 333/1998 Sb., která opouští koncepci osvobození výtěžku a zavádí osvobození příjmů. Vztah pojmů „výtěžek“, „část výtěžku“ a „příjem“ v daném období generoval nemálo nejasností. Komplexní pohled k této problematice zaujal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. srpna 2009, kde mj. uvádí, že „nahrazení pojmu "výtěžek" pojmem "příjmy" přitom jasně ukazuje na úmysl zákonodárce učinit předmětem osvobození nadále již nikoliv "čistý" výtěžek, jak je definován zákonem o loteriích, ale naopak "hrubý" příjem provozovatele, tj. celkový objem všech vsazených částek ze všech provozovaných her“.²¹ Další zásadní změna v oblasti osvobození od daně z příjmů byla provedena zákonem č. 261/2007 Sb. a ustanovení § 19 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů tím dostalo dnešní podobu. Obecně by se dalo shrnout, že osvobození bylo konkretizováno čistě na příjmy ze vsazených částek. Důvodová zpráva k této novele uvádí jako jeden z hlavních důvodů existenci různých druhů částek (manipulační poplatky u kurzových sázek, tzv. tipsy v kasínech atd.), na něž se povinnost odvodu části výtěžku nevztahovala, ale které byly na

²⁰ Viz rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 10 Ca 323/2000-28.

²¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Afs 73/2008-161.

základě dosavadního znění zákona o daních z příjmů od daně osvobozeny. Dani z příjmů právnických osob tedy dnes podléhají jen ty činnosti, které nesouvisejí s provozováním loterií nebo jiných podobných her. Někteří autoři zastávali ve vztahu k osvobození od daně z příjmů názor, že „odvod částí výtěžku, pro jejíž výpočet se nezohledňují náklady provozovatele, tvoří podstatně vyšší částku než standardní daň z příjmů“.²² Námitka nezohlednění nákladů je jistě relevantní, nicméně vzhledem k tehdejší sazbě daně z příjmů právnických osob ve výši 24 % a progresivnímu stanovení sazeb odvodu částí výtěžku od 6 % do 20 % by se o určitém nepoměru dalo hovořit pouze u „největších“ loterijních společností a především do značné míry netransparentní situace v oblasti přidělování těchto odvodů na veřejně prospěšné účely činí tuto námitku ne příliš vhodnou.

PRÁVNÍ ÚPRAVA PO ROCE 2012

V posledních měsících jsme byli svědky intenzivní legislativní činnosti v oblasti zdaňování příjmů loterijních společností, systému odvodů částí výtěžků a správních poplatků. Na 1. ledna 2012 byla stanovena účinnost většiny ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. Pro účely tohoto textu je významnou změnou sjednocení sazeb odvodů částí výtěžků na 20 %, což odpovídá Programovému prohlášení vlády ze srpna roku 2010. V polovině listopadu 2011 Poslanecká sněmovna schválila text zákona o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, který mimo jiné obsahuje novou specifickou úpravu nejen v oblasti odvodů a jehož schválením by některé změny provedené zákonem č. 300/2011 Sb. pozbyly relevantnosti. Je však otázkou, jak konkrétně bude legislativní proces pokračovat, neboť jako nejspornější pro tuto oblast se patrně jeví otázka tzv. rozpočtového určení odvodu. Vzhledem k této nejistotě se na tomto místě budu věnovat pouze zásadním změnám, které byly aktuálně prosazeny Poslaneckou sněmovnou a jimiž se bude v nejbližších dnech zabývat horní komora Parlamentu.

Na prvním místě uvádím koncepci nově pojmenovaného odvodu z loterií a jiných podobných her. Základ tohoto odvodu má tvořit rozdíl součtů vsazených částek a vyplacených výher. Mezi vsazené částky se přitom nově výslovně řadí i plnění se vsazenou částkou související (např. manipulační poplatky u kurzových sázek). Oproti současnému stavu je tedy navrhováno zjednodušení výpočtu základu odvodu. Co se sazby odvodu týče, ta je sjednocena na 20 %. Velmi problematickou se jeví otázka tzv. rozpočtového určení odvodu. Projednávaný návrh stanoví (pro významnější loterie a hry) rozdělení odvodu na třetiny s tím, že tyto třetiny připadají do rozpočtů obcí, státnímu rozpočtu a na tzv. veřejně prospěšné účely. Tato koncepce však mnoho kladných ohlasů nevzbuzuje a dokonce se objevují

²² Kramář, K., Hušák, A. Herní právo. Plzeň : Aleš Čeněk, 2006. 181 s. ISBN 80-86898-80-6. s. 85.

názory, že by správa takto nastaveného systému byla v současné době neproveditelnou.

Další významnou navrhovanou změnou je zrušení osvobození od daně z příjmů právnických osob ve vztahu k příjmům z provozování loterií a jiných podobných her, čímž by došlo k zavedení určitého dvojího „zdaňování“ příjmů loterijních společností. Odvod podle zákona o loteriích by poté nabýval spíše charakteru zmírňujícího plnění souvisejícího s významnými socio – patologickými dopady loterijního průmyslu, kdežto zdanění loterijních společností daní z příjmů má sloužit převážně k postavení těchto společností na roveň jiným poplatníkům.

Jako další významná změna se jeví nové určení správních poplatků za vydání a změnu povolení k provozování loterií a jiných podobných her. Nově by měla být veškerá vydaná povolení zatížena správním poplatkem ve výši 5000 Kč a změny těchto povolení částkou 3000 Kč, čímž by došlo k odstranění kvazidaňového charakteru tohoto správního poplatku.

ZÁVĚR

Na závěr lze konstatovat, že oblast loterijního průmyslu vykazovala po řadu let mnoho nedostatků a stát se k této oblasti stavěl ve srovnání s jinými vyspělými zeměmi poněkud benevolentně, až laxně. Sílicí tlak mnohých subjektů z posledních měsíců a let však v současnosti vrcholí, a to v podobě připravených novelizací relevantních právních předpisů. Tuto snahu osobně vnímám veskrze pozitivně, byť jsem si rovněž vědom možných úskalí, které by s sebou nová právní úprava přinesla. Nyní záleží na pokračování legislativního procesu, jak konkrétně budou změny v oblasti loterijního průmyslu vypadat.

Literature:

- Kramář, K., Hušák, A. Herní právo. Plzeň : Aleš Čeněk, 2006. 181 s. ISBN 80-86898-80-6. s.
- Dvořák, T. Zákon o loteriích a jiných podobných hrách s poznámkami a souvisícími předpisy. 2. vyd. Praha : Linde, 2006. 175 s. ISBN 80-7201-638-5.
- Jánošíková, P., Mrkývka, P., Tomažič, I. Finanční a daňové právo. Plzeň : Aleš Čeněk, 2009. 525 s. ISBN 978-80-7380-155-7.
- Pauličková, A., Bakeš, M. Finančné právo na Slovensku a v Čechách. Bratislava : Eurounion, 2007. 334 s. ISBN 978-80-88984-99-3.
- Marková, H., Boháč, R. Rozpočtové právo. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007. 264 s. ISBN 978-80-7179-551-3.
- Kubátová, K. Daňová teorie a politika. 5., aktualizované vydání. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010. 276 s. ISBN 978-80-7357-574-8.
- Bakeš, M., Karfíková, M., Kotáb, P., Marková, H. a kol.: Finanční právo. 5. upravené vydání. Praha : C. H. Beck, 2009. 576 s. ISBN 978-80-7400-801-6.

- Radimbohac.cz [online]. 2011. [cit. 2011-11-27]. Pojem daň v daňových zákonech. Dostupné z WWW: <<http://www.radimbohac.cz/userFiles/konference/prispevek-dny-prava-2011-final.pdf>>.

Contact – email
rovybi@gmail.com